

ΑΚΤΙΝΕΣ

«Μη σκιάζεστε στα σκότη! Η λευθεριά σαν της αυγής το φεγγοβόλο αστέρι της νύχτας το ξημέρωμα θα φέρει». Ι. Πολέμης

18 Μαΐ 2017

**Αρχιμ. Παύλος Δημητρακόπουλος, Νέες
οικουμενιστικές προκλήσεις!**

ΝΕΕΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ!

Αρχιμ. Παύλου Δημητρακόπουλου, Προϊσταμένου Ιερού Ναού Τιμίου Σταυρού Πειραιώς

Συμπληρώνεται ήδη ένας χρόνος από τη σύγκληση της «Συνόδου» της Κρήτης και ο κάθε συνειδητός πιστός μπορεί να καταλάβει τις τρομακτικές επιπτώσεις της στο εκκλησιαστικό σώμα. Στη σημερινή εκκλησιαστική πραγματικότητα έχουν διαμορφωθεί **δύο κυρίως τάσεις**, λίαν αποπροσανατολιστικές σχετικά με την «Σύνοδο» αυτή.

Η μία τάση κατευθύνεται από οικουμενιστικούς κύκλους και ισχυρίζεται, ότι η «Σύνοδος» δήθεν υπήρξε ένα μεγάλο και ιστορικό γεγονός για την Εκκλησία, δεν έβλαψε την Ορθόδοξη πίστη και διεκήρυξε την ενότητα στην πίστη, την λατρεία και στην διοίκηση όλων των κατά τόπους Πατριαρχείων και Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών. Η δεύτερη κατευθύνεται από ορισμένους συντηρητικούς κύκλους, οι οποίοι δυστυχώς δεν μπόρεσαν να διακρίνουν μέσα στα συνοδικά κείμενα την επίσημη συνοδική κατοχύρωση του Οικουμενισμού και την αναγνώριση των ετεροδόξων αιρετικών ως εκκλησιών. Γι' αυτό και την υποβαθμίζουν, την παρουσιάζουν ως ένα ασήμαντο γεγονός που ήδη «ξεχάστηκε». Κάποιοι μάλιστα έσπευσαν να πουν ότι η «Σύνοδος» αυτή «πέθανε και ετάφη»!

Είναι όμως έτσι τα πράγματα; Ασφαλώς όχι! Οι θιασώτες της «Συνόδου» θεωρούν τις αποφάσεις της έγκυρες, υποχρεωτικές και εφαρμοστέες από όλα τα Πατριαρχεία και τις Αυτοκέφαλες εκκλησίες. Τώρα μάλιστα με περισσότερη άνεση και με περισσότερη θρασύτητα, με τον «αέρα» των αποφάσεων της «Συνόδου», καταπατούν τους Ιερούς Κανόνες που απαγορεύουν τις συμπροσευχές και διακηρύσσουν *urbi et orbi* την εκκλησιαστικότητα των ετεροδόξων αιρετικών, ενώ όσοι διαφωνούν και προχωρούν σε διακοπή μνημοσύνου, υφίστανται ποικίλους διωγμούς και απειλούνται με καθαίρεση.

Αυτό φάνηκε καθαρά από τα τελευταία πρόσφατα γεγονότα, δηλαδή τα ταξίδια του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στην Ευρώπη και στην Αίγυπτο. Σύμφωνα με την ειδησεογραφία **κ.**

Βαρθολομαίος επισκέφτηκε το Πατριαρχικό Κέντρο στο Σαμπεζύ της Ελβετίας από 22 έως 24 Απριλίου ε.ε. για να τιμηθεί η 50^η επέτειος από την ίδρυση του εν λόγω Κέντρου και η ίδρυση του Ινστιτούτου Μεταπτυχιακών Σπουδών Ορθόδοξης Θεολογίας, που λειτουργεί στο Σαμπεζύ. Δεν παρέλειψε να επισκεφτεί και την έδρα του Π.Σ.Ε., όπου εξεφώνησε λόγο, δυστυχώς οικουμενιστικό. Μεταξύ άλλων είπε: **«Εμείς οι Ορθόδοξοι πιστεύουμε πως σκοπός της οικουμενικής κίνησης και του Π.Σ.Ε. είναι να εκπληρώσει την τελευταία προσευχή του Κυρίου μας: όλοι να γίνουν ένα»** και συμπλήρωσε πως, για αυτό το λόγο η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος τόνισε ότι η ορθόδοξη συμμετοχή στο κίνημα για την αποκατάσταση της ενότητας με άλλους Χριστιανούς στη Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία δεν είναι ξένη προς τη φύση και την ιστορία της Ορθόδοξης Εκκλησίας αλλά μάλλον αντιπροσωπεύει μια συνεπή έκφραση της αποστολικής πίστης και παράδοσης σε νέες ιστορικές συνθήκες», (ιστολόγιο Πενταπόσταγμα). Όποιος έχει στοιχειώδεις γνώσεις Ορθοδόξου θεολογίας και δεν είναι φανατικά προκατειλημμένος από την οικουμενιστική ιδεολογία, μπορεί να καταλάβει, τι ακριβώς εννοεί εδώ ο Οικουμενικός Πατριάρχης.

Κατ' αρχήν δίνει στην περιβόητη φράση της αρχιερατικής προσευχής του Κυρίου: **«ίνα ώσινέν»**, (Ιω.17,11), μια οικουμενιστική ερμηνεία. Γύρω από την ερμηνεία της φράσεως αυτής έχουμε ασχοληθεί και στο παρελθόν. Υπενθυμίζουμε εδώ κάποιες ερμηνευτικές παρατηρήσεις. Οι οικουμενιστές, χρησιμοποιούν την εν λόγω φράση, και μάλιστα κατά κόρον, για να δηλώσουν, ότι αυτή δήθεν αναφέρεται στην μελλοντική ενότητα των εκκλησιών και ότι ο Χριστός δήθεν προανήγγειλε, ότι όλες οι χριστιανικές ομολογίες θα αποκτήσουν στο μέλλον ενότητα μεταξύ τους και θα αποτελέσουν τη «Μία» εκκλησία, υπονοώντας, ότι η Εκκλησία τώρα είναι διεσπασμένη. Ωστόσο **ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ερμηνεύοντας το χωρίο αυτό παρατηρεί: «Ίνα ώσιν εν, καθώς συ, Πάτερ, εν εμοί, και εγώ εν σοι [...] Τι είναι, λοιπόν, το 'Εν ημίν'; Στην πίστη προς εμάς. Επειδή βέβαια τίποτε δεν σκανδαλίζει όλους, όσο η διάσπαση, αυτό κατασκευάζει, ώστε να γίνουν ένα. Τι, λοιπόν; Το κατόρθωσε αυτό, λέγουν; Και πάρα πολύ το κατόρθωσε. Διότι, όλοι όσοι πίστευσαν μέσω των Αποστόλων είναι ένα, μολονότι κάποιιοι από αυτούς αποσπάστηκαν [...]»**, (Ε.Π.Ε.14,594). Δηλαδή η αίτηση του Κυρίου προς τον Θεόν Πατέρα «ίνα πάντες εν ώσιν» εκπληρώνεται ήδη εντός της Μίας Ορθοδόξου Εκκλησίας, διά της ταυτότητος της Ορθοδόξου πίστεως πάντων. Η ενότητα της Εκκλησίας δεν είναι κάτι το ζητούμενο, αλλά είναι δεδομένη, είναι μια πραγματικότητα που υφίσταται. Δεν υφίσταται εκκρεμότητα ως προς την ενότητα, αλλ' εκείνο που εκκρεμεί είναι η υπό των ετεροδόξων αποδοχή της μόνης αληθούς Ορθοδόξου πίστεως. Η φράση «ίνα ώσιν εν» είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με όσα προηγουμένως είπε ο Κύριος στον παραβολικό λόγο του περί της αμπέλου και των

κλήματων, τα οποία αποκόπτονται από την άμπελο. Τα κλήματα τα οποία δεν φέρουν «καρπόν» αληθούς Ορθοδόξου πίστεως και αγιοπνευματικής ζωής είναι οι αιρετικοί, οι οποίοι «αίρονται», αποκόπτονται από τον αμπελουργό Πατέρα, και παύουν να αποτελούν κλήματα της νοητής αμπέλου, της Εκκλησίας. Παύουν δηλαδή να αποτελούν μέλη της Εκκλησίας. **Επομένως το «ίνα ώσιν εν», που λέει παρά κάτω ο Κύριος, δεν αφορά τα αποκοπέντα κλήματα. Δηλαδή σε καμιά περίπτωση δεν προσεύχεται ο Κύριος, να παραμείνουν τα αποκοπέντα κλήματα, (=οι αιρετικοί), ενωμένα με την άμπελο, (=την Εκκλησία), διότι τα κλήματα αυτά απορρίπτονται εις το «πυρ» το εξώτερο, σύμφωνα με τη διαβεβαίωση του Κυρίου: «εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά και εις το πυρ βάλλουσι, και καίεται» (Ιωάν.15,6).**

Αλλά πέρα από την παρερμηνεία της φράσεως «ίνα ώσιν εν», προσέθεσε και άλλο λάθος ο κ. Βαρθολομαίος. Έκανε λόγο για **«αποκατάσταση της ενότητας με άλλους Χριστιανούς στη Μία Αγία Καθολική και Αποστολική εκκλησία»**, διακρίνοντας και αντιδιαστέλλοντας αυτήν από την Ορθόδοξη Εκκλησία. Όπως ομολογούμε στο Σύμβολο της Πίστεως, η Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, ταυτίζεται με την Ορθόδοξη Εκκλησία και επομένως η πολυπόθητη αποκατάσταση δεν μπορεί να επιτευχθεί με άλλο τρόπο, παρά μόνο με την επάνοδο των ετεροδόξων αιρετικών στην Ορθόδοξη Εκκλησία και την αποδοχή της μόνης αληθούς Ορθοδόξου πίστεως. Πώς όμως θα μπορούσε να μιλήσει για επάνοδο, αφού στην «Σύνοδο» της Κρήτης, οι ετερόδοξοι αιρετικοί αναγνωρίστηκαν πλήρεις και αληθείς εκκλησίες; Ομιλώντας με ένα νεφελώδη και αόριστο τρόπο σε κάποια «Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία», η οποία ψάχνει να βρει την ενότητά της, ουσιαστικά επαναλαμβάνει τις γνωστές προτεσταντικές θεωρίες περί αοράτου και ορατής Εκκλησίας και της θεωρίας των κλάδων.

Σύμφωνα με την ειδησεογραφία **«ο Πατριάρχης μετά το Σαμπεζύ επισκέφτηκε την οικουμενιστική «μοναστική» κοινότητα Ταιζέ** στη Γαλλία». Σε ομιλία του μεταξύ άλλων εξήρε την «προσφορά» της «μονής» στην υπόθεση της προωθήσεως του οικουμενισμού λέγοντας: **«πως είναι “σαν να μαρτυράτε ότι το πέρασμα του χρόνου φέρνει κοντά τους διαιρεμένους Χριστιανούς επιτρέποντάς τους να προχωρούν μαζί στο δρόμο της ενότητας” Η συμφιλίωση είναι επομένως ένα παγκόσμιο ζήτημα για τις εκκλησίες μας και για τον κόσμο γενικότερα»** (Ιστ. Πενταπόσταγμα)! Η συμβολή της «Μονής» κατά τον Οικουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο έγκειται στο γεγονός ότι οι μονάζοντες κατορθώνουν, παρά τις μεταξύ τους δογματικές διαφορές, να ζουν ενωμένοι και να συμβιώνουν σαν μια πνευματική οικογένεια. Με το παράδειγμά τους δίνουν στον κόσμο ένα νέο πρότυπο ζωής, ένα υπόδειγμα ειρηνικής συμβιώσεως και κοινής λατρείας, προωθώντας έτσι σε λαϊκό

επίπεδο τον Οικουμενισμό, (λαϊκός Οικουμενισμός). Οι πρωτοπόροι του Οικουμενισμού καταλαβαίνουν πολύ καλά, ότι η οικουμενιστικού τύπου ενότητα την οποία επιδιώκουν, είναι ανάγκη να προωθηθεί όχι μόνον σε επίπεδο κορυφής, (της εκκλησιαστικής ιεραρχίας), αλλά και σε επίπεδο λαϊκής και μοναστικής βάσεως.

Η φράση του **«η συμφιλίωση είναι επομένως....»** είναι πολύ αποκαλυπτική. Κατ' αρχήν ομιλεί για «εκκλησίες μας», τσουβαλιάζοντας στο ίδιο τσουβάλι την Ορθόδοξη Εκκλησία μαζί με την πανσπερμία των προτεσταντικών ομολογιών. Επίσης με τη λέξη «συμφιλίωση» ο κ. Βαρθολομαίος αφήνει να εννοηθεί ότι οι προτεσταντικές «εκκλησίες» δεν αποκόπηκαν από την Ορθόδοξη λόγω αιρετικών διδασκαλιών αλλά επειδή βρίσκονταν σε κατάσταση έχθρας και διαμάχης, με την Ορθόδοξη εκκλησία. Όμως τώρα αυτός ο τσακωμός πρέπει να τερματιστεί και να επέλθει επί τέλους η συμφιλίωση, διότι το ζήτημα της συμφιλίωσης είναι «ένα παγκόσμιο ζήτημα». Εδώ ο Πατριάρχης δέχεται εμμέσως πλην σαφώς, ότι η συμφιλίωση όλων των χριστιανικών ομολογιών και θρησκειών δεν είναι απλώς ένα θρησκευτικό αίτημα, που πηγάζει από τη φράση «ίνα ώσιν έν», αλλά είναι επί πλέον και ένα παγκόσμιο ζήτημα, ένα ζήτημα που διακαώς επιθυμούν και οι πολιτικοί ηγέτες, οι σχεδιαστές της Νέας Τάξεως πραγμάτων, που προωθούν την παγκοσμιοποίηση σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο.

Παρά κάτω αναφέρθηκε σε κάποιο κείμενο Λουθηρανών και Ρωμαιοκαθολικών: **«Ας αναφέρουμε αυτό το ωραίο Λουθηρικό-Καθολικό κείμενο 'Από τη σύγκρουση προς την κοινωνία', το οποίο, αυτή τη στιγμή της μνήμης της 500ης επετείου της Μεταρρύθμισης, αποδίδει απόλυτα την πνευματική και οικουμενική πορεία που συνεπάγεται η αρχή της 'συμφιλίωσης'.... Η οικουμενική δέσμευση για την ενότητα της Εκκλησίας όχι μόνο ωφελεί την Εκκλησία, αλλά και τον κόσμο, έτσι ώστε ο κόσμος να μπορεί να πιστέψει. Όσο περισσότερο οι κοινωνίες μας γίνονται πλουραλιστικές όσον αφορά τις θρησκείες, τόσο μεγαλύτερο είναι το ιεραποστολικό καθήκον του οικουμενισμού».** Δηλαδή η επιδιωκόμενη οικουμενιστικού τύπου ενότητα παρά τις υπάρχουσες δογματικές διαφορές, **«όχι μόνο ωφελεί την Εκκλησία, αλλά και τον κόσμο, έτσι ώστε ο κόσμος να μπορεί να πιστέψει».** Μ' άλλα λόγια όταν η αλήθεια της Ορθοδοξίας ενωθεί με το ψεύδος των αιρέσεων, όταν το φως ενωθεί με το σκότος, τότε αυτό το ανακάτωμα, αυτή η ανάμιξη, όχι μόνο δεν θα είναι ολέθρια για την εκκλησία, αλλά αντίθετα θα είναι ωφέλιμη. Όταν η εκκλησία θα παύσει να είναι **«στύλος και εδραίωμα της αληθείας»** (Α΄ Τιμ. 3,15), **τότε θα ωφεληθεί η εκκλησία!** Αυτή δε αναγκαιότητα της αναμίξεως φωτός και σκότους, κατά τον κ. Βαρθολομαίο, είναι χρέος του οικουμενισμού, είναι το **«μεγαλύτερο ιεραποστολικό καθήκον του οικουμενισμού».** Και γιατί είναι χρέος και καθήκον; Διότι έτσι μόνον ο κόσμος θα μπορέσει να πιστεύσει. Αλλά σε ποιο

Χριστό να πιστεύσει; Σ' έναν ανύπαρκτο Χριστό που θα ενσαρκώνει την αλήθεια μαζί με το ψεύδος. Έτσι θα επαληθευθεί ο θεόπνευστος και προφητικός λόγος του αποστόλου: **«έσται γαρ καιρός, [και ο καιρός αυτός φαίνεται ότι ήδη έφθασε], ότε [οι άνθρωποι] της υγιαινούσης διδασκαλίας ουκ ανέξονται, αλλά κατά τας επιθυμίας τας ιδίας εαυτοίςεπισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι την ακοήν, και από μεν της αληθείας την ακοήναποστρέψουσιν, επί δε τους μύθους εκτραπήσονται»**, (Β' Τιμ.4,3-4). Φρίττει κανείς και μόνο στη σκέψη των παρά πάνω κακοδοξιών του Πατριάρχου.

Στη συνέχεια ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίοςεπισκέφτηκε το Κάιρο, προκειμένου να συμμετάσχει σε Διαθρησκειακή Συνάντηση, στις εργασίες της Διεθνούς Διάσκεψης για την Ειρήνη του ιδρύματος Al-Azhar, με τη συμμετοχή εκπροσώπων του θρησκευτικού, πολιτικού και ακαδημαϊκού χώρου από διάφορα κράτη. Σύμφωνα με δημοσιογραφικό σχόλιο: **«Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος μίλησε για τη σημασία του Διαθρησκειακού Διαλόγου, που αναγνωρίζει τη διαφορετικότητα στις θρησκευτικές παραδόσεις και προωθεί την ειρηνική συνύπαρξη και συνεργασία μεταξύ λαών και πολιτισμών, ενώ πρόσθεσε ότι έχει μεγάλη σημασία η γνώση της πίστης και των θρησκευτικών πεποιθήσεων του άλλου για την κατανόηση της ετερότητας και τη θεμελίωση του διαλόγου. Ο κ. Βαρθολομαίος έκανε επίσης ειδική αναφορά στην επί σειρά αιώνων ειρηνική συμβίωση Χριστιανών, Εβραίων και Μουσουλμάνων στον χώρο της Μεσογείου»** (Ιστ. Ρομφαία)! Σε κάποιο σημείο μάλιστα της ομιλίας του ετόνισε, ότι **«το Ισλάμ δεν μπορεί να εξισωθεί με την τρομοκρατία, καθώς η έννοια της τρομοκρατίας είναι ξένη προς οποιαδήποτε θρησκεία»**, άρα και στο Ισλάμ. Είναι όμως έτσι τα πράγματα; Όχι βέβαια.

Η αντίληψη ότι δήθεν το Ισλάμ δεν έχει καμία σχέση με την βία και την τρομοκρατία, την οποία εδώ εκφράζει ο κ. Βαρθολομαίος, κατά κόρον προπαγανδίζεται σήμερα στην Ευρώπη από ένα πλήθος μουσουλμανικών οργανώσεων, οι οποίες παρουσιάζουν μια πλασματική εικόνα του Ισλάμ. Όπως έχουμε τονίσει σε παλαιότερες δημοσιεύσεις μας, οι οργανώσεις αυτές κάνουν λόγο για **«ορθόδοξο Ισλάμ» και για «ψευτο-Τζιχάντ των τρομοκρατών και εξτρεμιστών»**.Τους βολεύει βέβαια αυτή η θέση, όπου παρουσιάζεται το Τζιχάντ σαν κάτι ξένο προς την θρησκευτική διδασκαλία των μουσουλμάνων. Ωστόσο η διδασκαλία περί ιερού πολέμου, ή ορθότερα περί ωμής βίας και ολοκληρωτικής εξαφανίσεως των απίστων, (μη μουσουλμάνων), αποτελεί δόγμα πίστεως, που πρέπει να δονεί και να συνέχει την ψυχή του κάθε αληθινού μουσουλμάνου. Πάμπολλα είναι τα αποσπάσματα του Κορανίου, που μιλούν ξεκάθαρα και απερίφραστα περί του Τζιχάντ, για τα οποία όμως παραδόξως κανένα λόγο δεν κάνει, ο Παναγιώτατος. Τα αποσπάσματα αυτά κάνουν τον μη μουσουλμάνο αναγνώστη να ανατριχιάζει και ταυτόχρονα να βεβαιώνεται, ότι δεν υπάρχει περιθώριο ειρηνικής συμβιώσεως, (όπως αφελώς νομίζουν οι

θιασώτες του Διαθρησκειακού Οικουμενισμού), με τους πιστούς του Μωάμεθ, οι οποίοι οφείλουν κατ' επιταγήν του Αλλάχ να διεξάγουν συνεχή και ολομέτωπο αγώνα, αναλόγως των περιστάσεων, για την παγκόσμια επικράτηση του Ισλάμ. Είναι σημαντικό να τονιστεί, ότι κατά το Κοράνιο ο φόνος των απίστων δεν είναι έργο των μουσουλμάνων, αλλά προέρχεται ουσιαστικά από τον ίδιο τον Αλλάχ, ο οποίος ευλογεί τον αγώνα των πιστών του. Πράγμα που δείχνει, ότι ο Μωάμεθ φρόντισε να δώσει στο φρικτό αμάρτημα του φόνου θεολογική κατοχύρωση, ώστε οι πιστοί του Αλλάχ να επιδίδονται στα εγκλήματά τους με ήσυχη τη συνείδησή τους, χωρίς αναστολές. Παραθέτουμε στη συνέχεια δύο μόνο, (λόγω ελλείψεως χώρου), από τα πολλά αποσπάσματα του Κορανίου, τα οποία επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές: **«Ω προφήτη! Παρότρυνε τους πιστούς στον πόλεμο. Αν υπάρχουν είκοσι από σας που υπομονετικά επιμένουν, θα νικήσουν διακόσιους και αν από σας είναι εκατό, θα νικήσουν χίλιους από τους απίστους...» (Σούρα 8, εδαφ.65). «Και όταν οι απαγορευμένοι μήνες έχουν περάσει, τότε (πολεμάτε και) σκοτώνετε τους ειδωλολάτρες, οπουδήποτε κι αν τους βρείτε, και συλλάβετε τους και πολιορκείτε τους και στήστε τους παγίδες με κάθε (πολεμικό) στρατήγημα».** (Σούρα 9, εδαφ.5).

Αλλά για να φανεί πόσο «ειρηνικό» είναι το Ισλάμ και εν προκειμένω το συγκεκριμένο ισλαμικό ίδρυμα Al-Azhar, που κάλεσε τον κ. Βαρθολομαίο και τον αιρεσιάρχη του Βατικανού κ. Φραγκίσκο, παραθέτουμε μια συγκλονιστική και αποκαλυπτική «ταυτότητα» τόσο του εν λόγω Πανεπιστημίου, όσο και του συγκεκριμένου καθηγητή, ο οποίος διοργάνωσε αυτή την φέεστα. Την αποκάλυψη έκαμε ο αγωνιστής θεολόγος κ. Ανδρέας Κυριακού: **«Ο σεΐχης Αχμέτ αλ Ταγιέμπ, καθηγητής της μωαμεθανικής φιλοσοφίας στο σουνιτικό πανεπιστήμιο Αλ Άζχαρ και ιμάμης του τζαμιού του, είχε διοργανώσει πρόσφατα το Συνέδριο για την Ειρήνη, στο οποίο μίλησαν, συν τοις άλλοις, και ο Οικουμενικός Πατριάρχης, μαζί με τον αιρεσιάρχη του Βατικανού Πάπα Φραγκίσκο. Ο Αλ Ταγιέμπ, που ψηφίστηκε τελευταία ως «ο πιο σημαίνων μουσουλμάνος του κόσμου», έχει την άποψη ότι οι «αποστάτες» (αυτοί που αρνούνται τον Μωαμεθανισμό) πρέπει να εκτελούνται! Ζητά επίσης την ολοκληρωτική κυριαρχία της Σαρίας, (του μωαμεθανικού νόμου), και αρνιέται να καταγγείλει τους αιμοσταγείς τρομοκράτες του «Ισλαμικού χαλιφάτου» (ISIS) ως «μη μουσουλμάνους». Καταγγέλλει την τέχνη ως ανήθικη κι απορρίπτει την ιδέα της μεταρρύθμισης του Μωαμεθανισμού. Φυσικά όταν μιλά με χριστιανούς τα χείλη του στάζουν μέλι... Ο μετριοπαθής μωαμεθανός μεταρρυθμιστής του Ισλάμ Αλ Μπέχερευ ανέφερε ότι τα τελευταία πέντε χρόνια το 70-80% των τρομοκρατικών επιθέσεων στην Αίγυπτο είναι προϊόν του Αλ Άζχαρ!!!»** (Ιστ. panayiotistelefantos.blogspot.gr)!

Μετά το πέρας της Διεθνούς Διάσκεψης ολοκληρώθηκαν οι οικουμενιστικές φιέστες του Καΐρου με την παράνομη και απαγορευμένη από τους Ιερούς Κανόνες συμπροσευχή σε ναό των μονοφυσιτών Κοπτών, με συμπροσευχομένους τους αιρεσιάρχες «Πατριάρχη» των Κοπτών, τον «Πάπα» Φραγκίσκο, κάποιον Αγγλικανό «Επίσκοπο», τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας κ. Θεόδωρο κ.α. Η συμπροσευχή έγινε στη μνήμη των 27 αδικοχαμένων Κοπτών, οι οποίοι βρήκαν πριν λίγο καιρό τραγικό θάνατο σε κοπτικό ναό από μουσουλμάνους τζιχαντιστές.

Ιδού λοιπόν ότι η «Συνόδος» της Κρήτης είναι ζωντανή, και όχι μόνον δεν «πέθανε και ετάφη» αλλά κινεί τα νήματα του οικουμενισμού! Η σχετική ειδησεογραφία δεν αφήνει κανένα περιθώριο αμφιβολίας, ότι **οι αποφάσεις της αποτελούν σήμερα τον καταστατικό χάρτη της περαιτέρω πορείας του σύγχρονου οικουμενισμού**. Χωρίς αναστολές τώρα οι οικουμενιστές, κατοχυρωμένοι από τις αποφάσεις της «Συνόδου», τρέχουν ακάθεκτοι στον ολέθριο κατήφορό τους, περιφρονώντας άγιες και Ιερές Συνόδους, Ιερούς Κανόνες, τα πάντα. Που είναι οι άγιοι Μάρκοι οι Ευγενικοί και οι άγιοι Γρηγόριοι Παλαμάδες; Καλούμε τον πιστό λαό του Θεού σε περισσότερη επαγρύπνηση, και αγωνιστικότητα. Αλλά και σε θερμή προσευχή να αναδείξει ο Θεός μεγάλα πατερικά αναστήματα, αγίους και θεοφόρους Πατέρες, που θα συνδυάζουν την θεολογική γνώση με το θυσιαστικό και ομολογιακό φρόνημα.